

Лалка и кученцето ѝ Звѣздица.

(Продължение отъ VIII кн.).

V.

Дошла зима. Завалѣлъ снѣгъ на едри парцали. Задухали виелици, настаналъ мразъ. Лалка и Звѣздица живѣли сѣ тѣй хубаво, както и по-рано.

Единъ пжтъ въ село се разчуло, че билъ издаденъ законъ да се взема данѣкъ отъ кучетата. Който не плащалъ, убивали кучето му. Лалка се затжжила.

Ето че дошли нѣкакви хора изъ града. На другия день щѣли да обикалятъ кжшитѣ и, които не си платятъ данѣка, щѣли да имъ убиятъ кучето.

Нажалената Лалка запитала баба си:

— Бабо, истина ли е това?

— Кое, Лалке?

— Че ще дойдатъ да зематъ Звѣздица?

— Истина, разбира се. Отдѣ да взема пари да платя данѣка?

— Бабо, ами кой е заповѣдалъ да събиратъ данѣкъ отъ кучетата?

— Разбира се, царьтъ, — отговорила бабата.

— А защо му сж на царя нашитѣ пари! Той има толкова много!

— Е стига си дърдорила! — казала бабата, макаръ и на нея да било жално за Звѣздица.

— Ами дѣ живѣе царьтъ? — пакъ попитала Лалка.

— Далече, въ града, не въ нашия градъ, дѣто ходимъ на пазаръ, а въ другъ градъ, още по-далечъ, въ единъ голѣмъ градъ.

— Ами ти какъ мислишъ, бабо, ако го замоля, дали нѣма да се съгласи да не зематъ Звѣздица? Ако той я види, каква е хубава и кротка, може да заповѣда да я не убиватъ.

— Каква си глупава, Лалке! Кой ще моли царя и кого ще пуснатъ при него! Гледай, какво си измислила.